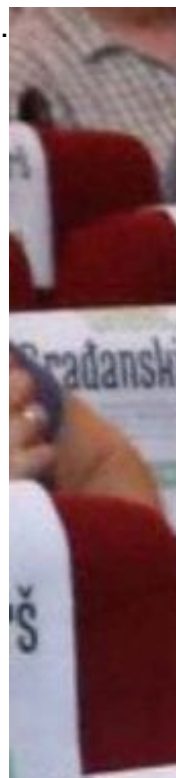

Наш син је у уторак увече 8. септембра добио температуру, 37,6. Сутрадан ујутру 37,4. Нисмо га дали у школу.

Звали смо Дом здравља Нови Београд, да питамо шта и како с обзиром на пандемију.

Речено нам је да дођемо, да постоји амбуланта при школском диспанзеру за случајеве са температуром.

Послушана су му плућа, која су била чиста, проверена сатурација, која је била уредна.

Онда нам је др рекла да ћемо да пратимо даље, да се јавимо за који дан, да остане и даље код куће.

Инсистирао сам на нечему даље (разлог инсистирања је мало ниже) и дошли смо до тога да му је урађена и крвна слика (уредна, сем мало повишених моноцита) и послали су нас кући, пошто је по протоколу то то – он наводно није имао симптоме ковида.

Пошто он од тог истог дана по подне више није имао температуру и икакве симптоме и био је добро расположен, одлучили смо да га самоиницијативно одведемо на ПЦР тест, пре него што смо мислили да га вратимо у школу.

Одвели смо га 10. септембра на тестирање, у току дана је стигао позитиван резултат.

Двадесет четвртог јуна сам (трећег дана са симптомима малаксалости, болова у зглобовима и мишићима, ниске температуре) ишао у ковид амбуланту и тада су ми у њој након чистих плућа, уредне крвне слике и негативног серолошког теста објаснили да немам ковид, да је неки други вирус у питању.

Дан после тога сам престао да осећам мирис и укус.

Провео сам у изолацији у соби у стану 17 дана (маске када ми је супруга дотурала храну и чајеве, прскање свега за мном у тоалету. Са нама у стану је било и наше, тек сада заражено дете.)

С обзиром на све симптоме и сазнање о непоузданим серолошким тестовима и неприкладном тајмингу за слику о евентуалним антителима у мом организму на крају баладе сам 13. јула самоиницијативно проверио антитела Елиса тестом, установљено је да их имам, да је био ковид.

Као и тада, чини ми се да се и сада оставило мојој породици на савест да ли да ковид расејавамо или не.

Чини ми се да је тренутни протокол у здравственим установама за школску децу такав да се не тестирају, све је препуштено нама самима.

Стекли смо утисак да смо за јавно здравље у нашој околини урадили више него здравствени кадар ком су прописани нефункционални протоколи којим претпостављају

или у мом случају саопштавају погрешне дијагнозе.

Да сам, када сам и сам био у ковид амбуланти поверовао доктору и негативној потврди о резултату тестирања Института за јавно здравље “Др Милан Јовановић Батут”, расејавао бих вирус даље.

Да нисам имао ово искуство, могуће је да би дете без температуре након пар дана вратили у школу.

Зато смо га самоиницијативно и тестирали.

Наше скромно искуство (прележао сам ковид као јачи грип, без компликација; дете је, за сада, имало симптоме у виду температуре само прве вечери и наредног јутра, тренутно делује као да је потпуно здраво) говори да у првим данима нема никаквих значајних промена крвне слике, на плућима, серолошки и да не помињем.

И да се ту исцрпљује “моћ” лекара, да са таквом сликом не улазимо у потенцијално позитивне случајеве.

А да смо позитивни.

Потпуни сам лаик, али ми се чини да је тестирање свих сумњивих са температуром ПЦР тестом једини тренутно поуздани начин за спречавање расејавања вируса.

Све остало се, у случају наше породице, показало као бесмислица.

Након што смо 10. септембра добили резултате ПЦР теста да је дете позитивно и пошто нас нико није контактирао (надали се), одлучили смо да следећег дана

самоиницијативно одемо у ковид амбуланту за одрасле, да видимо која је процедура са нама родитељима чије дете је позитивно.

Речено нам је да се контакти више не тестирају и да се јавимо уколико добијемо симптоме. Питали смо и када и где доводимо дете и након колико дана.

Речено нам је и да смо ми ти који би требало да одемо у Дечији диспансер где је дете прегледано, да им пријавимо да је позитивно.

Тамо сам препознао мајку детета са којом смо заједно чекали на иницијални преглед у диспансеру 9. септембра.

Овог пута је довела и друго дете, оба детета су имала једнодневну температуру и ништа више од симптома.

И наравно, иста докторка која је прегледала и наше дете, ту децу враћа у школу.

Мајци сам пренео да смо самоиницијативно тестирали дете и да нам је син позитиван.

Немам представу и не желим да прејудицирам, нити имам потпуна сазнања о здравственој слици те деце.

Али уопште не сумњам да би и наше дете било враћено у колектив да га нисмо самоиницијативно тестирали.

Поражавајуће је да докторка није знала ишта прецизно да ми каже у вези са процедуром и упутствима повратка нашег детета у колектив.

Да ли га, где и након колико дана доводимо и тестирамо.

Пало ми је на памет да се тренутно спроводи тихо прокужавање, док је време.

Докторки сам рекао да од ње очекујем да пренесе ово искуство даље како би се заједно борили за промену протокола, да је управо у колектив вратила децу са идентичним симптомима које има позитивно дете, да је одговорност и њена, као и чланова Кризног штаба који протоколе прописују.

На његовом челу се, формално или неформално, налази Александар Вучић.

Од оних сам грађана којима је јасно да државу (здравство, путеве, јавне радове, плате запосленима у јавном сектору...) финансирамо ми сами.

Конкретно, као предузетник ћу ове године здравствену касу пунити 12 пута са по нешто више од 5.000, односно округло 61.643,64 динара од мене за здравство Србије у 2020. години.

Плус још 6.000 динара које смо дали за ПЦР тест детета, антитела у приватној лабораторији да не рачунам.

Не могу да бирам да ли ћу пунити државну здравствену касу, али од здравственог система очекујем да се не поиграва са нашим, а у овој ситуацији и са јавним здрављем грађана Србије.

Уверен сам да је могуће да ми грађани учинимо ово друштво и ову земљу бољом, конкретно да у овој ситуацији као нестручни грађанин искуством наше породице могу да допринесем да епидемиолошка ситуација у нашој земљи буде боља.

Све ове информације сам проследио путем јавно доступне имејл адресе Институту за јавно здравље Србије “Др Милан Јовановић Батут”.

Школу и родитеље ђака одељења у које наш син иде смо обавестили истог дана када смо добили резултате тестирања.

Присетите се нашег сведочанства сваки пут када од чланова Кризног штаба, Александра Вучића и осталих чујете како су управо грађани ти који се не придржавају мера, да је одговорност за ширење епидемије искључиво на нама.

Срећно нам било са овако неодговорним ставом државе према пандемији.

Аутор је новинар, коаутор емисије “Марка жвака”

(Данас)